

A hand is shown washing a purple toy frog in a bathtub. The water is dark and filled with white soap suds. The frog has red eyes and red spots on its back. The background is dark and out of focus.

MERJA LÄTTILÄ

CALL +39 290 124 777

24.08. 12.34 999 D 456

FI42 9897 2229 1241 621 5

**IKKUNAN-
PESIJÄ**

Ikkunanpesijä

Merja Lättilä

Ikkunanpesijä

Merja Lättilä: Eikö Suomi olekaan saari? Erilaiset muistelmät, 2014

Merja Lättilä: Isäntyyttö, 2021

Merja Lättilä: Ja sinä toit appelsiineja, 2022

© 2022 Merja Lättilä

Kannen suunnittelu: Tuija Käki-Lahtinen

Tekstin taitto: Arja Suikkanen

Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-6654-5

Keskeiset henkilöt

Franco Spinelli, linja-autonkuljettaja
Laila Lipponen, Francon naisystävä
Annika Mäkinen ja Pietro Spinelli, Francon vanhemmat

Markku Isotalo, juristi
Antti Isotalo, Markun isä

Seppo Siltala, Markku Isotalon naapuri

Petri Tupamäki, rakennusalan yrittäjä
Ville ja Liisa Tupamäki, edellisen poika ja vaimo

Marko Kirjonen, lvi-yrityksen omistaja
Janne Korjonen, edellisen poika

Kalervo Kuula, eläkeläinen

Herra Kymäläinen, vuokralainen

Ritva Arvetvuori, rikoskomisario
Jussi Koli, konstaapeli

Prologi

Puolen vuoden tutkintavankeuden jälkeen asianajaja Markku Isotalo palaa kotiinsa vapaana miehenä joulukuussa 2019. Hänet on vapautettu käräjäoikeudessa kaikista syytteistä. Hovioikeuden istuntoa hän saa odottaa vapaana.

Kun hän astuu taksista kotitalonsa ulko-oven luona, niin naapuri Seppo Siltala on koirineen kävelemässä talon ohi.

- Hei kuomaseni, huudahtaa Siltala Isotalolle.

- No terve, terve, vastaa siihen Isotalo ja on jo avaamassa ovea.

- Ei ole sinuakaan sitten aikoihin täällä näkynyt — anteeksi vaan, että näin sanon. Kyllähän tiedän miksi. Mutta mukava, että olet taas täällä. Voidaan ehkä joskus istua iltaa yhdessä ja parannella maailmaa. Vai?

- Hauska kun jonkun mielestä paluuni vapauteen on mukavaa. Ei taida niitä ihmisiä olla kovin montaa. Kiitos siis tervetulo-toivotuksista. Kunhan tässä pääsen kotiutumaan, niin kyllä varmaan joku ilta istutaan ja turistaan, vastaa Isotalo ystävällisesti. Itsekseen hän miettii, että ei hänen tollasen miehen kanssa kannata iltojaan pilata. Juoppo ja utelias kuin mikäkin. Ettei vain olisi käynyt kurkkimassa ikkunoista tai lukenut postia. Sehän on lojunut laatikossa joskus päiviäkin ennen kuin äiti on ennättänyt käydä siirtämässä sen sisälle. Mitähän se mies oikein tekee töikseen, kun on niin erikoisiin aikoihin liikkeellä? Ei ole koskaan tullut kysytyksi. On sanonut iäkseen 57 vuotta, mutta näyttää kyllä vanhemmalta.

- Koiran kanssa kun liikun, niin olen pitänyt taloasi silmällä siltä varalta, jos sinne vaikka huligaanit olisivat olleet menossa tekemään pahojaan. Äkkiä niissä piireissä sana kiirii, missä asunnot ja talot on tyhjinä. Viime aikoina asuntomurtoja, nimenomaan tyhjiillään oleviin asuntoihin, on tehty tavallista enemmän. Mutta rauhassa on tämä sinun talosi saanut olla. Tämä on onneksi rauhallista seutua. Ainoa henkilö, jonka olen nähnyt, on eräs vanhempi naishenkilö. Hän on siellä käynyt, ehkä noin kerran pari kuukaudessa. Hän on ollut kovin surullisen näköinen ja kävellyt vaivalloisesti tai oikeastaan raskaasti viedessään vanhoja lehtiä roskiin. En ole hänen kanssaan juttuun ruvennut. On vaikuttanut pelokkaalta.

- Hän on minun äitini. Pyysin häntä käymään ja pitämään paikat kunnossa, että näyttäis asutulta. Totta kai...

Isotalo ei jatka, miettii vain itseksensä, että ei hänen tarvitse naapurille kaikkea kertoa. Ja että on vielä pitänyt taloa silmällä. Niinköhän jatkossakin. Rauhallisesti hän avaa oven ja nostaa laukun sisälle.

- No terve sitten vaan. Pidetään yhteyttä, sanoo vielä Isotalo kyllästyneesti mutta velvollisuudentuntuisesti ja vetää samalla oven kiinni. Hän jää hetkeksi seisomaan liikkumatta oven taakse. Hän hengittää syvään ja yrittää palauttaa mieleen miltä kotona tuoksuu.

Riisuttuaan ulkovaatteet hän menee keittiöön. Mielessään hän kiittää äitiään, joka on tuonut sinne tuoretta leipää ja muutakin kevyttä syötävää. Löytyy jääkaapista pari pulloa oluttakin. Keittiön pöydällä on maljakossa tuoreita kukkia ja äidin kotiintulotervehdys. Se on kirjoitettu vapisevalla käsialalla. Isotalo katsoo sitä liikuttuneena. Hän päättää soittaa heti äidilleen ja kiittää kaikesta.

Kodinhoitohuoneessa hän purkaa kassinsa, josta heittää kaikki vaatteet, joita on käyttänyt tutkintavankeuden aikana suoraan pesukoneeseen. Samalla hän kuitenkin miettii, ettei niitä vaatteita viitsi ehkä enää käyttää. Joutaisivat kaikki takkaan.

No, pestään ne nyt kumminkin ja mietitään jälkeinpäin mitä tehdä.

Saunan lämpiämistä odotellessaan hän istuu olohuoneen mukavaan nojatuoliin, avaa olutpullon ja juo suoraan pullon suusta. Hetken kuluttua hän avaa television. Hän ei kuitenkaan seuraa television ohjelmia, vaan katsoo tyhjin silmin ikkunasta ulos talviseen hämärään. Hänestä nyt on tärkeää, että talossa on jotain ääntä, mieluiten ihmisten. Pelkkä rauhoittava musiikki ei tässä tilanteessa riitä. Normaalitilanteessa hän käyttäytyisi päinvastoin. Nyt hiljaisuus ottaisi hermoille.

Siinä istuessaan hän miettii päättynyttä oikeudenkäyntiä. Tyytyväisenä ja melkein vahingoniloisena.

- Kyllä minä tämän tuloksen tiesin. Ei vaan se Arvetvuo tahtonut millään uskoa, että aihetodisteiden lisäksi mitään muuta ei voitu todistaa. Vaikka kyllä minä hattua nostan sille Arvetvuolle! Mistä se keksi sen tallelokeronkin löytöineen? Vaikka eiväthän ne löydöt loppujen lopuksi auttaneet todistamaan mitään. Mistähän on muistiini jäänyt joku laulun pätkä ”kun on nerokas pää, helppo, helppo on tää.”

Jos minulla jostain syystä on Einon, sen saunaan kuolleen miehen vyönsolki, niin mitä sitten. Änkyräkännissä koko mies ja menee kuumaan saunaan ja kuolee sinne. Ei mitään järkeä siinäkään päässä.

Rakastin vaimoani Kaijaa yli kaiken. Mutta se rakkaus ei hänelle riittänyt. Hän valitsi toisen tien. Hän liittyi henkisesti Einon ja Ilonan leiriin. Ja se oli minulle liikaa, vaikka paljon kestinkin. Hän putosi rappusilta ja menehtyi saamiinsa vammoihin. Minä olin silloin todistettavasti työmatkalla Helsingissä. Tapaturmainen kuolema. Miten joku äänittämäni kasetti olisi voinut aiheuttaa kuoleman? Ei myöskään voitu näyttää toteen, mihin aikaan kasetti oli pyörinyt. Jos se nyt ylipäättään oli pyörinyt. Tutkimuksissa ei myöskään voitu tarkentaa sitä ajankohtaa, milloin vaimoni oli pudonnut. Eli yhtymäkohtaa kasettiin ei voitu todistaa. Ainoastaan tiedettiin,

että hän oli pudottuaan ollut jonkin aikaa elossa ja kuollut myöhemmin. Siitä on sentään ajankohta tiedossa.

Ja entä se Ilonan tapaus. Ja mitä häneen tulee. Hän se oli koulussa primus inter pares minun kiusaajieni joukossa. Kun hän erottuaan miehestään sai kuulla, että minusta oli tullut menestynyt ja varsin varakas leskimies, niin ääni muuttui kellossa. Hän teki kaikkensa niin sanotusti iskeäkseen minut. Hänelle kävi niin kuin kävi. Hän ei koskaan palannut lomamatkalta "Antin" kanssa. Rauha hänen muistolleen.

Jos taksi sanoo tuoneensa hänet minun luokseni, niin vaa'assa painaa vain taksikuskin sana. Hänhän oli vielä mamu. Eihän kukaan kai niitä usko tai ota tosissaan. Kukaan muu ei ollut Ilonaa ovellani nähnyt. Jos olisi, niin eiköhän se Arvetvuo olisi senkin pystynyt selvittämään, kun kyseli naapureilta sen joulukuisen iltapäivän tapahtumia. Ei edes tuo Seppo ollut nähnyt mitään, vaikka tuntuu hänellä olevan silmät selässäkin. Aika harva alueen ihminen on siihen aikaan iltapäivästä kotona, töissähän ne olivat. Ja jouluostoksilla. Mutta harmittava takaisku se taksikuski joka tapauksessa oli. Onneksi ei tarvinnut ryhtyä mihinkään toimenpiteisiin hänen suhteensa. Ja Ilonan rubiinisormukselle minulla oli uskottava kertomus.

Minä osasin fiksusti hoitaa asiat. Oli aivan oikein, että koulukiusaajat Eino ja Ilona kokivat kovan kohtalonsa. Ei pelkästään koulukiusaamisen, vaan myös luokkatoverini Liisan tarpeettoman kuoleman johdosta. Nehän ruiskutti appelsiineihin pirtua, joka aiheutti Liisalle kuolemaan johtavan reaktion. Ne on - tai oli - pahoja ihmisiä. Ja kiusaajia! Niitten piti kuolla.

Vieläkin surettaa Liisan kohtalo. Saattaa olla, että meistä olisi Liisan kanssa tullut pari ja olisimme menneet naimisiin. Tunsimmehan toisemme ja toistemme ajatukset hyvin. Meillä synkkäsi. Yhteisestä elämästä olisi varmaan tullut seesteistä ja turvallista. Tätä varmaan äitikin salaa toivoi, vaikka ei minulle mitään virkkonut. Viisas nainen kun on. Onneksi minulla on sellainen äiti. Rehellinen ja luotettava. Kuitenkin elämästä Kaijan

kanssa tuli erilaista, haasteellista, intohimoista ja jännittävää. Ja kyllä äiti Kaijaakin arvosti ja hänestä piti. Ei hän olisi omaa perintörannerengastaan kenelle tahansa antanut. Mutta Kaija sen sai.

Saunan lauteilla istuessaan Isotalo ei enää ajattele mennyttä vaan nauttii kipakoista, lähes masokistisen kovista löylyistä pitkään ja hartaasti. Mieli tyhjänä. Ennen nukkumaan menoa hän syö pakastimesta ottamansa pitsan ja juo toisen oluen. Sauna, pizza ja olut alkavat ramaista. On aika mennä sänkyyn, omaan sänkyyn pitkästä aikaa. Ajatus soitosta äidille siirtyy seuraavalle päivälle.

Seuraavana aamuna Isotalo käy kaiken postin läpi ennen kuin soittaa äidilleen ja lähtee Kuhmoisiin tapaamaan tätä. Hän siirtää tietoisesti lähtöä. On helpompi lukea postia kuin tavata äiti ja yrittää selittää hänelle asioita, joista ei itse halua puhua, ja joita äiti ei varmasti halua kuulla.

Vanhat sanomalehdet ja mainoslehdet äiti on vienyt roskiin. Pöydällä on kuitenkin pino avaamatonta postia, vaikka äiti on kuukausien kuluessa kirjeitä hänelle vankilaan toimittanut. Isotalo selaa kirjepinon nopeasti ja valitsee siitä lähettäjän mukaan mielestään tärkeimmät lukeakseen ne ensin. Ihan kuin sillä olisi mitään merkitystä, missä järjestyksessä ne luetaan.

Ottaessaan Suomen Asianajajaliiton kirjeen käteensä, hän tietää, mikä on kirjeen sisältö. Se on ehkä pahinta, mitä hänelle voi tapahtua. Hän repii vimmoissaan kuoren auki. Kirjeessä on valvontalautakunnan ilmoitus. Hän lukee kirjeen ensin nopeasti, sen jälkeen uudestaan sana sanalta yksityiskohtaisesti. Hän lukee sen hitaasti ääneen ollakseen varma, että ymmärtää kaiken. Hän on menettänyt asianajajan suojatun ammattinimikkeen käyttö-oikeuden. Tämä on vielä pahempi isku kuin se, että hän joutui sanomaan itsensä irti hyvämaineisesta ja arvostetusta Rislakki &

Co -asianajotoimistosta. Hän tietää olevansa hyvä, jopa erittäin hyvä työssään. Mutta kun saa syytteen vakavista rikoksista, niin maine menee. Siinäkin tapauksessa, että mitään ei voida todistaa. Silloin asianajaja on mennyttä miestä. Ja sen päälle tittelin menetys. Aina jollekin jää pieni epäilyksen siemen itämään. Ja näissä hommissa maine on kaiken A ja O. Isotalo miettii, pitäisikö hänen ottaa yhteys liittoon ja kysyä mahdollisuudesta perua tehty päätös sen jälkeen kun hänet todetaan syyttömäksi.

Kyllä Isotalo oli tätä miettinyt ja tämän tiennyt vangittuna ollessaan. Mutta hänen piti tehdä se, minkä teki. Ne teot oli pakko tehdä, jotta paha sai palkkansa. Oman kunniansa menetyksen uhallakin.

Itsevarmana hän ajattelee, että nousee juristina takaisin ykkösluokkaan. Hänellä on siihen osaaminen ja taito. Koska osakkuus jossain jo toiminnassa olevassa toimistossa on mitä todennäköisimmin mahdotonta, hän päättää avata oman lakiasiantaimiston.

Nopeasti hän selaa ja lukee muunkin postin. Osa joutaa saman tien takkaan. Osan hän arkistoi mappeihinsa suoritettuaan tarvittavat toimenpiteet tietojen saattamiseksi ajan tasalle. Tämän jälkeen hän lähtee käymään Kuhmoisissa äitinsä luona.

Yksi

Maanantai alkaa Lahden poliisilaitoksella totuttuun tapaan erilaisilla kokouksilla ja palavereilla. Niiden päätyttyä rikoskomisario Ritva Arvetvuoto hakee uuden kupillisen kahvia keittiöstä ja lähtee kävelemään huonettaan kohti. Taskussa äänettömällä ollut puhelin tärisee. Hän laskee kahvikupin käytävän seinustalla olevalle kirjahyllylle ja vastaa puhelimeen.

Arvetvuoto kuulee puhelimesta epämääräisen, järkyttyneen naisäänen. Nainen kertoo kauhun sekaisella äänellä olevansa Vesijärvenkadulla ja löytäneensä poikaystävänsä kuolleena ammeesta. Arvetvuoto rauhoittaa soittajaa, kysyy tämän nimen ja tarkan osoitteen. Näillä tiedoilla hän pyytää Laila Lipposta odottamaan paikalla, kunnes ehtii paikalle kollegansa Jussi Kolin kanssa.

Vesijärvenkadun tilavassa kaksiossa Arvetvuoto saa lyhyen, jopa hieman hysterisen keskustelun aikana perustietoa kuolleesta. Tämän lisäksi hän tarvitsee kuolleen omaisten yhteystiedot, joille täytyy ensi tilassa ilmoittaa tapahtuneesta. Koli yrittää rauhoittaa Lailaa toteamalla, että hänen mukaansa, päältä päin katsottuna, kyseessä saattaa olla luonnollinen kuolema. Ääneen hän ei kuitenkaan sano, että koskaan sitä ei tiedä.

Arvetvuoto tietää, mitä hirveitä ajatuksia Lailan päässä pyörii. Ja miten sekaisin Lailan pää on kaikesta tapahtuneesta. Siksi hän ei halua vaivata tätä enempää juuri nyt ja täällä, vaan ehdottaa tapaamista seuraavaksi päiväksi. Silloin, tilanteen ehkä jo

hieman rauhoituttua, he voivat kaikessa rauhassa keskustella tapahtuneesta ja selvittää lisää yksityiskohtia. Hän kysyy Lailalta, tarvitseeko tämä mahdollisesti apua tai seuraa. Kuultuaan kielteisen vastauksen hän kehottaa Lailaa palaamaan kotiin. Laila saa Arvetvuon käyntikortin siltä varalta, että hän haluaisi ottaa tähän yhteyden jo ennen seuraavan päivän tapaamista.

Laila ja talonmies Makkonen, joka avasi oven uhrin asuntoon, poistuvat asunnosta. Kumpikaan ei puhu mitään, kun he laskeutuvat peräjälkeen, Laila edellä portaita pohjakerrokseen. Makkonen miettii, pitäisikö hänen tässä tapauksessa kuitenkin palauttaa ovenavauksesta pyytämänsä rahat Lailalle. Tehtyään päätöksen hän huomaa, että Laila on jo mennyt menojaan. Viiskymppinen pysyy Makkosen kukkarossa. Ja hänellä on sille jo käyttökin tiedossa.

Asunnossa Arvetvuo menee uudestaan kylpyhuoneeseen, jossa Koli on jo aloittanut tutkimukset. Puhelinsoitto laitokselle ja paikalle saapuu teknisen yksikön ryhmä. Samalla hän antaa määräyksen haastatella talon ja naapuritalojen asukkaita siltä varalta, että he olisivat nähneet tai kuulleet jotain.

Arvetvuo silmäilee ammetta ja näyttää samalla miettivän sen kokoa. Hän aprikoi mielessään, voiko puolipitkään ammeeseen hukkuu. Hän katsoo koko ammeen täyttävää puoliksi istuvaa tai makaavaa ruumista. Hän liikuttaa sitä mielessään eri asentoihin ja päätyy tekemään johtopäätöksen. Ei voi hukkuu, ei ainakaan helposti. Eikä missään nimessä ilman ulkopuolista apua . Jonkun täytyy painaa pää veden alle ja jopa voimaa käyttäen pitää sitä siellä kauan. Silloin koko kroppa liikkuu ja jalat nousevat pakostakin reunan yli, jolloin vettä täytyy loiskua lattialle. Näin siis, mikäli kysymykseen tulee hukuttaminen. Hän tutkii lattian, mutta vettä ei näy. Se on tietysti voinut jo kuivua, jos sitä on ollut. Normaalioloissa tuskin kukaan yrittäisi itse saada päätä veden alle näin lyhyessä ammeessa. Nyt uhri on maannut ammeessa vuorokauden, jopa pidempään.

Arvetvuo jää miettimään mitä oikein on tapahtunut, mutta uskoo sen selviävän seuraavana päivänä, kun hän pääsee juttelemaan Lailan kanssa kaikessa rauhassa. Nyt täytyy vain tehdä ensimmäinen tutkimus uhrin asunnossa.

Kaksi

On lauantai, päivä ennen alueellista loppukilpailua joulukuussa 2021. Voittaja pääsee edustamaan Päijät-Hämettä suuressa suomalaisessa lauluyhtyekilpailussa. Mukaan on karsinnan kautta päässyt seitsemän yhtyettä. Ne ovat kaikki vanhempia ja kokeneempia kuin kolme vuotta vanha *Nostalgiaa* -yhtye, jossa Franco Spinelli ja Laila Lipponen laulavat.

Kuorojen toiminta on pandemiasta johtuen ollut vajaa-tehoista viimeisten puolentoista vuoden ajan. Harjoitukset on jouduttu järjestämään netissä etänä. Vasta tämän vuoden lokakuussa kuorot ovat saattaneet ensimmäistä kertaa kokoontua yhteisharjoituksiin, samaan tilaan. Jälleennäkeminen on ollut onnellinen! Ja riemua on riittänyt koko loppusyksyn.

Yhtyeen johtaja, musiikinopettaja Kaisa Eerikäinen sai idean yhtyeen perustamisesta, kun hän kuunteli aamuisin Ylen *Muistojen Bulevardi* -ohjelmaa. Hänellä ei ollut minkäänlaisia vaikeuksia saada kokoon yhdeksän laulajaa, jotka sitoutuivat alusta lähtien yhtyeen toimintaan. Ei ollut myöskään vaikeata keksiä nimi yhtyeelle – *Nostalgiaa*. Yhtyeen ohjelmisto koostuu vanhoista, uudelleen sovitetuista suomalaisista iskelmistä ja elokuvasävelmistä.

Ryhmä kasvaa kymmenhenkiseksi, kun Lahteen Italiasta muuttanut Franco Spinelli liittyy mukaan. Hänen lyyrinen tenorinsa vahvistaa kuoron sointia. Francon upea ääni saa Kaisan sovittamaan hänelle myös pieniä solistisia osuuksia. Hän haluaa näin sitouttaa Francon tiiviimmin yhtyeeseen. Kaisa nimittääin

pelkää, että joku naapurikuoro tai yhtye nappaisi häneltä tämän helmen. Mieslaulajista, etenkin tenoreista on kuoroilla ainainen pula.

Vaikka kaikki tajuavat, että kuoron sointi paranee Francon liityttyä mukaan, niin se aiheuttaa pientä katkeruutta Heikissä, kun Kaisa siirtää hänet baritoneihin. Tätä ääntä hänen olisi oikeastaan alun alkaen kuulunut laulaa. Kaisa oli laittanut hänet tenoreihin, koska ei muuta tenoria ensi hätään löytänyt. Nyt parin vuoden jälkeen vaikuttaa kuitenkin siltä, ettei jännitteitä enää ole. Kuoro tekee yhdessä töitä ja saundi on hieno. Tavoitteet ovat korkealla. Tuleva kilpailu on ensimmäinen iso ponnistus.

Mieskuoron eteisessä kuuluu iloinen puheensorina, kun laulajat tervehtivät toisiaan. He valmistautuvat viimeisiin harjoituksiin ennen seuraavan päivän kilpailua. Kaisan kirkas ääni ja käsien läpsyttely keskeyttää jutut, kun hän kutsuu kaikki sisään.

- Hei, näenkö oikein, että teillä on vielä nuotit mukana? Antaako ne teille varmuutta? Olen kyllä varma, että te osaatte sataprosenttisen varmasti kaikki omat stemmanne ja sanat ulkoa. Tai teidän ainakin pitäis osata. Mutta jos ehdottomasti haluatte, niin voittehan te pitää niitä vaikka sylissä. Mutta pitäkää ne kiinni. Aloitetaan äänenavauksella. Sulkekaa puhelimet tai laittakaa ainakin äänettömälle.

Kaisaa huvittaa, kun hän huomaa, että kaikki ottavat kännykän esiin tehdäkseen muutokset. Kukaan ei ollut tullut ajatelleeksi asiaa etukäteen.

Kaisa siirtyy pianon ääreen ja aloittaa tutut harjoitukset. Asiaa tuntemattomalle laulajan äänenavaukset kuulostavat erikoisilta jopa naurettavilta, ilman mitään tolkkua, mutta laulaja tietää niiden tärkeyden. Niin nytkin. Kaikki ottavat tämän vaiheen tosissaan ennen varsinaista laulamista.

- No nyt otetaan ensimmäinen laulu. Nouskaa seisomaan. Mitäs jos siirtyisitte tänne eteen, ihan kuin olisitte jo kilpailussa.

The background of the entire page is a close-up, slightly out-of-focus photograph of a person's face, showing their eye and part of their nose. In the upper left corner, there are three Bitcoin coins floating or overlapping each other. The text is overlaid on this background in white, bold, sans-serif font.

Franco Spinelli löytyy kotoaan kuolleen ammesta. Rikoskomisario Ritva Arvetvuon johtama tutkinta vahvistaa, että kyseessä on murha.

Mitä arvoituksia kätkeytyy eri lähteistä löytyneisiin puhelinnumeroihin, päivämääriin ja numerosarjoihin?

Tutkimuksissa kysymyksiä herättää Spinellin armeija-ajan jälkeinen elämä Tampereella ja hänen yllättävä paluunsa Italiaan. Selviääkö syy paluuseen keskusteluissa armeija-aikaisten ystävien kanssa?

Yllättäen Franco Spinellin alapuolella asuvan vanhan pariskunnan havainnot osoittautuvat tutkimusten kannalta ratkaiseviksi.

”Ikkunanpesijä” on itsenäinen jatko-osa teokselle ”Ja sinä toit appelsiineja”.



9 789528 066545